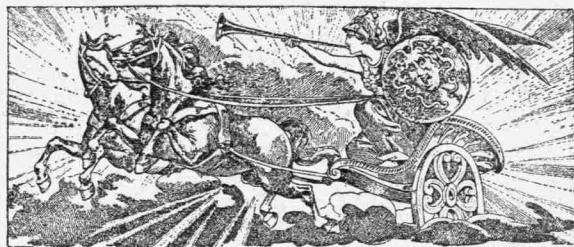
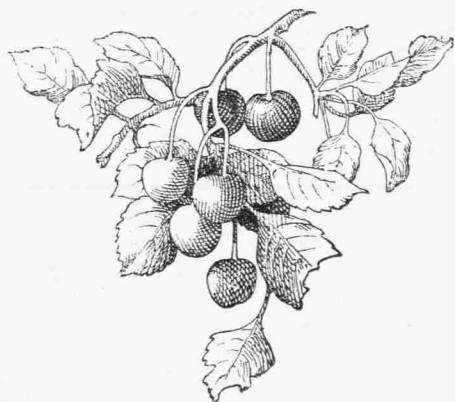

(ὡς τὸ τέϊον) συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἐπέχουσιν οὕτως εἰπεῖν τόπον «Κοκαίνης» (τοῦ γνωστοῦ τοπικοῦ νυχκωτικοῦ) διὰ τινὰ γευστικὰ συναισθήματα. Κατορθώνουσι δηλαδὴ νὰ «σύνωσι» ἐξ ὧλων τῶν γευστικῶν συναισθημάτων δύο μόνον, ἤτοι τὸ τοῦ πικροῦ καὶ τὸ τοῦ γλυκοῦ. Ὅταν ξεπλύνωμεν καλῶς τὸ στόμα ἡμῶν διὰ τοιοῦτου ἐγγύματος καὶ εἰσαγάγωμεν ἀμέσως κατόπιν τεμάχιον σακχάρου εἰς τὸ στόμα μᾶς φαίνεται ἀκριβῶς ὡς ἂν ἐλαμβάνομεν μαλακὴν ἄμμον ἢ ἄλλο τι σῶμα ἄνευ γεύσεως. Ἰσχυρὸν διάλυμα κινίνης, σώματος διακρινομένου διὰ τὴν ἔκτακτον αὐτοῦ πικρότητα, μᾶς φαίνεται ὑπὸ τὰς ρηθείσας περιστάσεις ὡς ἄπλοῦν ὕδωρ. Δι' ἀμέσου δοκιμῆς ἐπείσθησαν τὰ μέλη τοῦ ἱατρικοῦ συλλόγου περὶ τῆς ὁρθότητος τῶν ὑπὸ τοῦ κ. καθηγητοῦ ἐκτεθέντων. Λαμβάνοντες νῦν ὑπ' ὄψιν ὅτι πολὺ λάνις ὑποκειμενικὰ συναισθήματα πικρότητος ἐνίοτε δὲ καὶ γλυκύτητος δυσκολεύουσι ἢ καὶ ἐμποδίζουσιν αὐτόχρημα πολλοὺς ἀσθενεῖς εἰς λήψιν τροφίμων καὶ φαρμάκων, φρονούμεν ὅτι τὸ ἐν λόγῳ μέσον προώριται νὰ τύχη μεγάλης ἐφαρμογῆς ἐν τῇ ἱατρικῇ καὶ νὰ καταστῇ εὐεργετικώτατον διὰ πλείστους ἀσθενεῖς.

Νέα θεραπεία τῆς διφθερίτιδος.

Ἐκ Νορμανδίας ἀγγέλλεται νέος τρόπος θεραπείας τῆς διφθερίτιδος. Ἐν τινι μικρᾷ πόλει τῆς ἐχοῦσης 1200 κατοίκους ἠσθένησαν κατὰ τὸ ἔτος 1891-92 70 ἄτομα ἐκ διφθερίτιδος. Ὁ ἐκεῖ ἱατρὸς κ. Φλαῶ, ἐνοστήλευσε τὰς 30 πρώτας περιπτώσεις κατὰ τὰς μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει μεθόδους (ἐπιχρίσεις διὰ νιτρικοῦ ἀργύρου κ. λ.), ἀλλ' ἐκ τῶν 30 παθόντων ἀπέθανον ἐν νύκτι τότε μετεγχειρίσθη ἄλλην μέθοδον, ἐφαρμόσας τὸ πετρέλαιον. Ὅτι οἱ ἀσθενεῖς τῆς δευτέρας ταύτης ομάδος ἔπασχον ἀναμφιβόλως ἐξ ἀληθοῦς καὶ πραγματικῆς διφθερίτιδος, ἀπεδείχθη διὰ τῆς βακτηριδιολογικῆς ἐξετάσεως ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τῆς ἱατρικῆς σχολῆς τοῦ Ρουέν. Ὁ Φλαῶ ἐξετέλεσε τὴν πρώτην δοκιμὴν εἰς μικρὰν ἀσθενή, τῆς ὁποίας ὁ λάρυγξ, αἱ ἀμυγδαλαί, ὁ οὐρανίσκος καὶ ὁ σταφυλίτης ἦσαν κεκαλυμμένοι διὰ παχειῶν διφθερῶν. Μετὰ τὰς πρώτας ἐπιχρίσεις ἐξηλειφθῆ ἡδὴ ἡ ἐρυθρότης, αἱ διφθεραὶ ἀπεσύρθησαν καὶ τὴν ἐσπέραν ἡ μικρὰ ἐκοιμήθη ἄπονεν καὶ ἐλαφρὸν ὕπνον, μετὰ πέντε δὲ ἡμέρας ἦτο ἡδὴ ἐκτὸς παντὸς κινδύνου. Νῦν ἐπεξετάθησαν τὰ πειράματα, ἡ δὲ θεραπεία ἦτο γενικὴ σωθέντων πάντων τῶν λοιπῶν 40 ἀσθενῶν. Αἱ ἐπιχρίσεις πρέπει νὰ γίνωνται κατὰ πᾶσαν δευτέραν ὥραν, δὲν εἶνε ὀδυνηραί, πρέπει μόνον νὰ δίδεται προσοχή, ὥστε ὁ χρωστήρ μὴ νὰ διαβρέχεται ὑπὸ τοῦ πετρελαίου ὥστε νὰ μὴ στάζωσι σταγόνας εἰς τὸν λάρυγγα καὶ νὰ φέρεται ὁ χρωστήρ ἡπίως ἐπὶ τῶν μεμβρανῶν, ἵνα μὴ περιρραντίξῃ. P*

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

— Ὁ Ρωμῆος τοῦ Σουρῆ! Ὁ Ρωμῆος!

Ἀντήχησαν πάλιν ἀνὰ τὸ Ἄστυ διήτοροι αἱ φωναὶ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν καὶ ἐπρόβαλεν εἰς τὸ μέσον μετὰ τρίμηνον ἔκλειψιν ὁ ξύλινος Φασουλῆς, ὁ διασπείρων ὡς μάχος τὴν εὐθυμίαν. Καὶ ἐπέπεσαν οἱ ἄστοι κατὰ τοῦ δροσεροῦ, τοῦ νιοποῦ ἐμπορεύματος, τόσον ζηλευτοῦ ἐν μέσῳ τοῦ θερινοῦ καύσωνος, καὶ τὰ φύλλα τῆς ἐμμέτρου ἐφημερίδος ἐξηγνλήθησαν ἐντὸς ὀλίγων ὥρων, διασκορπισθέντα παντοῦ, μεταξὺ τῶν πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας καὶ φύλου ἀναγνωστῶν τῶν, τοὺς ὁποίους ἀδελφώνει ἡ κοινὴ εὐθυμία, ὁ γέλως τὸν ὁποῖον προκαλεῖ ἡ εὐτράπελος μουσα τοῦ κ. Σουρῆ. Τὰ δύο πρῶτα φύλλα τῆς νέας ταύτης περιόδου ἀφιερωμένα, εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμονὴν τοῦ Φασουλῆ, εἶνε πράγματι ἐκ τῶν φαιδρωτέρων τῆς ὅλης σειρᾶς τοῦ Ρωμῆου, ἐμπνευσθέντα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τῆς τύρβης ἐκ τῶν ἐξόχων εἰκόνων τῆς μεγαλοπρόλεως καὶ καταστρωθέντα εἰτα εἰς τὴν ἡσυχον γωνίαν τοῦ Φαλλήρου, τὴν τόσον ποιητικὴν.

Ἐκαμην ἐντύπωσιν καὶ ἐπροκάλεσε κρίσεις καὶ σχόλια πολλὰ εἰς τὸν τόπον ἐγγράμμα ἀδελφοκτονίας, ἕνεκα λόγων τιμῆς, τελεσθὲν πρό τινων ἡμερῶν ἐν Ἀθήναις. Ὁ Ἀντώνιος Λουκόπουλος, τηλεγραφικὸς διανομεὺς ἀνεκάλυψε μετὰ πολυτετεῖς ἐρεῦνας τὴν ἀδελφὴν τοῦ Θεόπιστην, τῆς ὁποίας εἶχε χάσει τὰ ἴχνη, ἀφ' οὗτου παρεκτραπέισα ἠκολούθησε τὸν πρῶτον ἐραστὴν τῆς ἐκ τῆς οἰκίας ὅπου ὑπηρετεῖ ἐν Μεσολογγίῳ. Ἐκρύπτετο ὑπὸ τῷ ψευδῇ ὀνομα Μαριγῶ καὶ τῆς ἐσχάτης ἀπωλείας πλέον, ἦτο ἐρωμένη ἐνὸς φοιτητοῦ. Ἀμέσως ὁ Ἀντώνιος καλεῖ τὸν μικρότερον ἀδελφόν τοῦ Ἰωάννην, ὑπηρετὴν καφενεῖου ἐν Λαυρίῳ. σπεύδει ἐκεῖνος νὰ ἔλθῃ καὶ ἀπὸ κοινοῦ συσχεφθέντες οἱ δύο ἀδελφοὶ καταδικάζουν εἰς θάνατον τὴν ἀτιμάζουσαν αὐτοὺς. Ἡ ἐκτέλεσις ἀνετέθη εἰς τὸν μικρότερον, νέον εἰκοσαετῆ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε διόλου ἡ Θεόπιστη. Παρουσιάσθη πρὸ αὐτῆς ὡς ἐραστῆς καὶ κατώρθωσε νὰ τὴν παραλάβῃ μαζὶ τοῦ τὴν νύκτα ἐφ' ἀμαξῆς. Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ Γουδί, ὁ Ἰωάννης ἀπέπεμψε τὸν ἀμαξῆαν, μείνας δὲ μόνος μετὰ τὸ θυμὸν τοῦ, ἐνέπηξε τὴν μάχαιράν τοῦ δωδεκάκις εἰς τὰ στήθη τῆς ἀδελφῆς τοῦ καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν. Ἀλλ' ἡ χεὶρ τοῦ ἐκδικητοῦ τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς ἔτρεψε, τὰ τραύματά τοῦ ἦσαν ἐλαφρά, ἐπιπλόαια καὶ ἡ ἄνιμος ἐδυνήθη νὰ ἐπιζήσῃ. Ὁ κακοῦργος καὶ οἱ συνένοχοί τοῦ εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τῆς ἐξουσίας.

Ἡ «Διονυσία» τὸ συγκλητικὸν δρᾶμα τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ, τὸ ὁποῖον ἐδίδαξε τὴν π. Κυριακὴν ὁ θιάσος Μένανδρος, προσεέλκυσε κόσμον πολύν. Ἡ φήμη τῆς Ἰδὸς Βερώνης εἰς τὸ δρᾶμα τοῦτο—καθὼς ἐφάνη—ἦτο μεγάλη, ἡ ἀλήθεια δὲ εἶνε ὅτι ἡ καλλιτέχνης ἐδεί-

χθη ἀνταξία τῆς φήμης τῆς. Δύο εἶνε αἱ ἐξοχωτέραι στιγμαὶ τοῦ ἔργου: ἡ πρὸς τὴν Μάρθαν ἀποστροφή τῆς Διονυσίας, διαδεσπομένης αὐτὴν ὅτι θὰ τὴν σώσῃ ἔστω καὶ μὲ θυσιάν τῆς τιμῆς τῆς (β' πρᾶξις), καὶ ὁ μετὰ τοῦ κόμητος Βαρδάν διάλογος ἐν τῇ γ', ὁ θαυμασμός ἐκεῖνος διάλογος τῆς ἐξομολογήσεως. Καὶ κατὰ τὰς δύο ταύτας στιγμὰς ἡ δεσποινὶς Βερώνη κατώρθωσε νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον ὅλην τὴν συγκίνησιν τοῦ πραγματικοῦ. Ἄν ἡ συγκίνησις αὕτη μετρά τὴν ἀξίαν τῆς ἡθοιοῦ, βεβαίως ἡ Δνὶς Βερώνη εἶνε ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων μας ἡθοιοῦν, ἀφ' οὗ σπανίως εἴδομεν ἐν τῷ ἑλληνικῷ θεάτρῳ τὴν συγκίνησιν. Εἰς τὴν β' πρᾶξιν ὅταν ἀνεσθῇ τὴν φωνήν, φρικτῶς διετρεῖς τὸ ἀκροατήριον καὶ τὰ χειροκροτήματα ἐξερράγησαν ἀκράτητα· εἰς τὴν γ' πρᾶξιν δὲν ἔμεινεν οὔτε εἰς ὀφθαλμοὺς ἀδάκρυτος. Ἐν γένει ἡ ὑπόκρισις τῆς Δδος Βερώνη κατεγοήτευσεν, ἐστερέωσε δὲ καὶ μεταξὺ τῶν μᾶλλον ἀδικαλλάτων τὴν ὑπόληψιν τῆς ἡθοιοῦ, αἱ περὶ τῆς ὁποίας προλήψεις ἤρχισαν νὰ καταρρέουν, ἀφότου ἐφάνη πρὸ τοῦ πολλοῦ κοινοῦ, ἐν θερινῷ θεάτρῳ, παίζουσα ρόλους τινὰς δυνατοὺς μὲ γνώσιν καὶ τέχνην ὑπερβᾶσαν ὅλων τὰς ἐλπίδας. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα τοῦ θιάσου, ἰδίᾳ ὁ κ. Ταβουλάρης καὶ ὁ κ. Ζάννος, ἐπέτυχαν ἐξαιρετικῶς εἰς τὴν Διονυσίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ θιάσος Μένανδρος εἶνε ἄξιος συγχαρητηρίων.

Δὲν ἦτο ἀκόμη εἰκοσαετίας. Ὀρφανὴ κόρη τοῦ λαοῦ, Πολυξένη Μαχαμάτη ὀνομαζομένη, δὲν εἶχε ἄλλην ἱστορίαν ἐκτὸς τοῦ ἔρωτός της—κοινὴ ἱστορία!—πρὸς νέον τινὰ ξυλουργόν. Αἱ μετ' αὐτοῦ σχέσεις τῆς ἦσαν πλέον τοιαῦται, ὥστε ὁ γάμος τῶν καθίστατο ἀναπόφευκτος ὅχι μόνον ἕνεκα λόγων αἰσθηματικῶν ἀλλὰ καὶ κοινωνικῶν... Ἀλλ' ἡ μήτηρ ἔχουσα σκοποὺς νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν Πολυξένην μετ' ἄλλου καλλιτέρου ἡρνήθη ἀπολύτως νὰ τῆς δώσῃ τὸν ξυλουργόν, ὁ ὁποῖος, ἴσως προσβληθεὶς ἐκ τῆς ἀρνήσεως τῆς μητρός, εἶχε παύσει ἀπὸ τινων ἡμερῶν νὰ γράφῃ καὶ πρὸς τὴν ἐρωμένην του. Ἐκ τῶν λόγων τούτων κινήθη ἡ Πολυξένη ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸν βίον της καὶ μίαν ἡμέραν λαβοῦσα ἰσχυρὰν δόσιν στρουγνίνης ἀπέθανε μετὰ ἡμισείας ὥρας φρικτῶς ἀγωνίαν. Μόνη εὐρεθεῖσα πρὸ τοῦ σπαρακτικοῦ θεάματος ἡ ταλαίπωρος μήτηρ, ἔπεσε παράφορος ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς θυγατρὸς τῆς ἐκβάλλουσα λυγμοὺς καὶ καλοῦσα εἰς βοήθειαν. Ἀλλ' ὅταν ἀνηγέρθη ἐκεῖθεν ἦτο πλέον παράφρων...

Δὲν εἶνε ὑπόθεσις δράματος. Συνέβη πρὸ τινων ἡμερῶν ἐν ὁδῷ Βούλγαρη, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Ὠ' ἀστυνομικοῦ τμήματος.

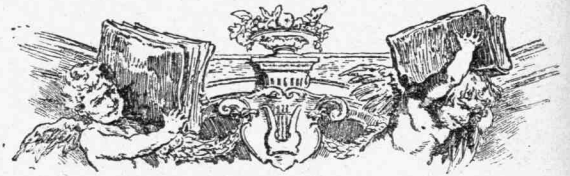

Εἰς ἐν ὑποδηματοποιεῖον:

Ἡ ὑπηρετρία.—Ἡλθα νὰ διαλέξω κανένα ζευγάρι παπούτσια γιὰ τὴν κοκονίτσα Φρόσω.

Ὁ ὑποδηματοποιός.—Καὶ τί ποδάρι ἔχει ἡ κοκονίτσα Φρόσω;

Ἡ ὑπηρετρία.—Μεγάλο βέβαιον. Ἄν εἶχε μικρὸ θὰ ἔρχονταν ἡ ἴδια.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἀπὸ μηνῶν ἤδη, ἕνεκα τοῦ γνωστοῦ οἰκογενειακοῦ σκανδάλου τοῦ Βυλῶζ, ἡ Ἐπιθεώρησις τῶν δύο Κόσμων μένει ἄνευ διευθυντοῦ. Κατὰ τὰς τελευταίας ἐκ Παρισίων εἰδήσεις, ὅχι μόνον ἡ κυρία Βυλῶζ δὲν συγκατατίθεται νὰ συνδιαλλαγῇ πρὸς τὸν ἄπιστον σύζυγόν της, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβρός του, ὁ ἀκαδημαϊκὸς Παγιερὸν δὲν θέλει νὰ τὸν ἴδῃ, ὥστε ὁριστικῶς πλέον ὁ Βυλῶζ δὲν θάναλῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μεγάλου περιοδικοῦ. Προσεχῶς συγκροτεῖται γενικὴ συνέλευσις τῶν μετόχων, ἐκ τῶν ὑποψηφίων δὲ διευθυντῶν δύο συγκεντροῦσι τὰς περισσοτέρας ἐλπίδας: Ὁ Βαλερὺ Ραδῶ, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ Παγιερὸν καὶ ὁ Βрунетιέρ, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς κυρίας Βυλῶζ.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ καθηγητὴς Λούσιγγεν, ἑλληνιστὴς ἐκ τῶν κορυφαίων. Ὡς δεῖγμα τῆς ἑλληνομαθείας του, τὸ γνωστὸν περιοδικὸν Ἀκαδημία δημοσιεύει ἐπιγράμμα συνταχθὲν ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἀρχαίαν ἑλληνικὴν.

Ἐπιστημονικά

Ἡ γγέλοη τηλεγραφικῶς ἐκ Παρισίων ὁ θάνατος τοῦ Σαρκῶ. Ὁ διάσημος νευρολόγος ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τῷ 1825, ἐγένετο δὲ διδάτωρ τῆς ἱατρικῆς τῷ 1856. Τῷ 1862 προσεκολλήθη εἰς τὸ θεραπευτήριον τῶν φρενοβλαβῶν τῆς Σαλπετριέρης. Τακτικὸς καθηγητὴς τῆς παθολογικῆς Ἀνατομίας ἐγένετο τῷ 1873 τὸ αὐτὸ δὲ ἔτος ἐξελέγη μέλος τῆς ἱατρικῆς Ἀκαδημίας. Ὁ Σαρκῶ, ἐπιδοθεὶς κυρίως εἰς τὴν μελέτην τῶν νευρικῶν νοσημάτων, προήγαγε σπουδαίως τὸν κλάδον τούτον τῆς ἱατρικῆς, εἰς αὐτὸν δὲ ὀφείλεται ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ ὑπνωτισμοῦ εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ ἡ τὸσον ἐνδιαφέρουσα ἐξέτασις τῶν πολυπλόκων αὐτοῦ φαινομένων, ἡ καταστήσασα παγκόσμιον τὸ ὄνομα τοῦ γάλλου σοφοῦ.

— Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου ἐώρτασε τὰ γενέθλια τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτοῦ Φρειδερίκου Γουλιέλμου Γ'. Κατὰ τὴν τελετὴν λαβὼν τὸν λόγον ὁ ἐπίτιμος αὐτοῦ πρῦτανις καὶ περιώνυμος καθηγητὴς Φίρχωβ εἶπε μετὰ ἄλλων καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἀντιστημιτισμοῦ, δορυμνὰ κατενεχθεὶς ἐναντίον τῶν ἀντιστημιτιστῶν. «Ἡ καθ' ἡμᾶς γενεά—εἶπεν—ἵσταται ἄσπλος ἐνώπιον τοῦ αἰνίγματος τοῦ ἀντιστημιτισμοῦ. Οὐδεὶς γνωρίζει ποῖος εἶνε ἀκριβῶς ὁ σκοπὸς του καὶ μολοντούτο, ἴσως ἕνεκα τούτου, γοητεύει τὴν ἐκπαιδευμένην νεότητα... Ἐκεῖνος μόνον ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὴν ἱστορίαν τῆς φυσικῆς φιλοσοφίας δὲν ἐκπλήσσεται ἀπὸ τοιαῦτα φαινόμενα. Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα τείνει πάντοτε εἰς τὸ νὰ ἐξέρχεται ἐκ τῆς μοχθηρᾶς ὁδοῦ τῆς κανονικῆς σκέψεως καὶ νὰ μεταπηδᾷ εἰς τὸ ἔδαφος τῶν ὀπτασιῶν καὶ τῶν ὀνειροπολήσεων».

— Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, μίᾳ μόνῃ ἐγένετο ἀνακοίνωσις, ἐκ μέρους τοῦ κ. Λωδὲλλ περὶ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ φωτός ἐπὶ τῶν φαινομένων τῆς φυτικῆς ζωῆς. Τὰ νέα πειράματα τοῦ βοτανικοῦ ἀφορῶσι εἰς τὰς ἐγγρῶς ἐπιφανείας τῶν φυτῶν. Ἀναθεύσας διάφορα φυτὰ εἰς τὸ φῶς καὶ ἄλλα εἰς τὸ σκότος ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας θερμοκρασίας, ἀερισμοῦ, ὑγρασίας κτλ. παρατήρησεν ὅτι τὰ χρώματα εἶνε ἀσυγκρίτως ζωηρότερα ὑπὸ τὸν ἥλιον. Οὕτω καυλός, τοῦ ὁποίου τὸ πρὸς τὸν ἥλιον μέρος εἶνε ἐρυθρόν, μόλις χρωματίζεται μένουν ὑπὸ σκιάν. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐπίσης αὐξάνει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνθῶν, ὅπως τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ τὴν ζωηρότητα.